

176. Μετά ταῦτα, ἔφη, κατακλινέντος τοῦ Σωκράτους καὶ δειπνήσαντος καὶ τῶν ἄλλων, σπονδάς τε σφᾶς ποιήσασθαι, καὶ ἄσαντας τὸν θεὸν καὶ τᾶλλα τὰ νομιζόμενα, τρέπεσθαι πρὸς τὸν πότον· τὸν οὖν Πausανίαν ἔφη λόγου τοιούτου τινὸς κατάρχειν. Εἶεν, ἄνδρες, φάναι, τίνα τρόπον ῥᾶστα πίομεθα; ἐγὼ μὲν οὖν λέγω ὑμῖν ὅτι τῷ ὄντι πάνυ χαλεπῶς ἔχω ὑπὸ τοῦ χθῆς πότου καὶ δέομαι ἀναψυχῆς τινος—οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλούς· παρήστε γὰρ χθῆς—σκοπεῖσθε (b) οὖν τίνι τρόπῳ ἂν ὡς ῥᾶστα πίοιμεν. Τὸν οὖν Ἀριστοφάνη εἰπεῖν, Τοῦτο μέντοι εὖ λέγεις, ὦ Πausανία, τὸ παντὶ τρόπῳ παρασκευάσασθαι ῥαστώνην τινὰ τῆς πόσεως· καὶ γὰρ αὐτὸς εἰμι τῶν χθῆς βεβαπτισμένων. Ἀκούσαντα οὖν αὐτῶν ἔφη Ἐρυξίμαχον τὸν Ἀκουμένου Ἥ καλῶς, φάναι, λέγετε. καὶ ἔτι ἑνὸς δέομαι ὑμῶν ἀκοῦσαι πῶς ἔχει πρὸς τὸ ἐρρῶσθαι πίνειν, Ἀγάθωνος. Οὐδαμῶς, φάναι, οὐδ' αὐτὸς ἔρρωμαι. (c) Ἐρμαιον ἂν εἴη ἡμῖν, ἢ δ' ὅς, ὡς ἔοικεν, ἐμοί τε καὶ Ἀριστοδήμῳ καὶ Φαίδρῳ καὶ τοῖσδε, εἰ ὑμεῖς οἱ δυνατώτατοι πίνειν νῦν ἀπειρήκατε· ἡμεῖς μὲν γὰρ ἀεὶ ἀδύνατοι. Σωκράτη δ' ἔξαριτῶ λόγου· ἰκανὸς γὰρ καὶ ἀμφοτέρω, ὥστ' ἔξαρκέσει αὐτῷ ὁπότερ' ἂν ποιῶμεν. ἐπειδὴ οὖν μοι δοκεῖ οὐδεὶς τῶν παρόντων προθύμως ἔχειν πρὸς τὸ πολὺν πίνειν οἶνον, ἴσως ἂν ἐγὼ περὶ τοῦ μεθύσκεσθαι οἶόν ἐστι τάληθῆ λέγων ἦττον ἂν εἶην ἀηδής. ἐμοὶ γὰρ δὴ τοῦτό γε οἶμαι (d) κατάδηλον γεγονέναι ἐκ τῆς ἰατρικῆς, ὅτι χαλεπὸν τοῖς ἀνθρώποις ἢ μέθη ἐστίν· καὶ οὔτε αὐτὸς ἐκὼν εἶναι πόρρω ἐθελήσαιμι ἂν πιεῖν οὔτε ἄλλω συμβουλευσαιμι, ἄλλως τε καὶ κραιπαλῶντα ἔτι ἐκ τῆς προτεραιίας.

Μετά απ' αυτά, εἶπε, ξάπλωσε ο Σωκράτης και δείπνησε μαζί με τους άλλους· ἔκαναν σπονδές μεταξύ τους, τραγούδησαν τον θεό, ἔκαναν όλα τα καθιερωμένα και ἔστρεψαν το ενδιαφέρον τους στο ποτό. Την αρχή, εἶπε, ἔκανε ο Πausανίας κάπως ἔτσι: «Λουπόν, ἄντρες, πῶς θα πιούμε, χωρίς να μας πειράξει; Εγώ, προσωπικά, σας το λέω ὅτι δεν ἔχω συνέρθει ἀκόμα ἀπὸ το χθεσινὸ ποτό και χρειάζομαι κάποια ἀποχή» - νομίζω και οι πιο πολλοὶ ἀπὸ σας, γιατί συμμετείχατε και χθες- κοιτάξτε, λουπόν να δούμε με ποιο τρόπο θα πίναμε ὅσο γίνεται πιο ελαφρά».

Ο Αριστοφάνης εἶπε: «Σωστό είναι αὐτό που λες, Πausανία, να πιούμε δηλαδή ελαφρά και με μέτρο, παρακάμπτοντας με κάθε τρόπο τις παρενέργειες του ποτοῦ. Εἶμαι και εγώ ἀπὸ κείνους που βαφτίστηκαν χθες».

Μόλις τους ἀκουσε ο Ερυξίμαχος, ο γιος του Ἀκουμένου, πρόσθεσε: «Ἀλήθεια, πολὺ σωστά μιλάτε. Θα ἤθελα ν' ἀκούσω ἀκόμη ἕναν ἀπὸ σας. Ποιὰ είναι η διάθεση που ἔχει ο Ἀγάθωνας για δυνατὴ οἰνοποσία»; «Καθόλου διάθεση!», εἶπε, «και εγὼ πεθαμένος εἶμαι».

Θα είναι για μας μια θετική ἐκπληξη, εἶπε αὐτός, απ' ὅτι φαίνεται, για μένα, τον Αριστόδημο και το Φαίδρο κι αὐτοὺς ἐδῶ, αν εσεῖς τα γερά ποτήρια δυσκολεύεστε να πιεῖτε τώρα· εμεῖς πάντοτε ἤμασταν πότες μικρῆς ἀπήχησης. Ὅσο για τον Σωκράτη, δεν κάνω λόγο. Αὐτὸς τα καταφέρει και ἔτσι κι αλλιῶς. Εἶτε το ἕνα εἶτε το ἄλλο κάνουμε, ἀρκετὸ του εἶναι. Επειδὴ λουπόν μου φαίνεται ὅτι ἀπὸ τους παριστάμενους κανεὶς δεν ἔχει ὄρεξη για πολὺ ποτό, ἴσως και εγὼ γινόμεν λιγότερο δυσάρεστος, λέγοντας την ἀλήθεια, στο βαθμὸ που αὐτό μπορεῖ να επιτευχθεῖ, σχετικά με τη μέθη. Και νομίζω ὅτι αὐτό μου ἔχει γίνει γνωστὸ απ' την ἰατρική, ὅτι δηλαδή η μέθη εἶναι ἐπιβαρυντική για την υγεία του ἀνθρώπου. Ἐτσι, ὅσο εξαρτάται ἀπὸ μένα, οὔτε ο ἴδιος θά 'θελα να πίνουμε με τις ὥρες οὔτε κι ἄλλον θα τον συμβούλευα. Επιπρόσθετα ὑπάρχει ναυτία και πονοκέφαλος ἀκόμη απ' τη χθεσινὴ οἰνοποσία." "

Ἀλλὰ μὴν, ἔφη φάναι ὑπολαβόντα Φαῖδρον τὸν Μυρρινούσιον, ἔγωγέ σοι εἴωθα πείθεσθαι ἄλλως τε καὶ ἅττ' ἂν περὶ ἰατρικῆς λέγῃς· νῦν δ', ἂν εὖ βουλεύωνται, καὶ οἱ λοιποί. (ε) ταῦτα δὲ ἀκούσαντας συγχωρεῖν πάντας μὴ διὰ μέθης ποιήσασθαι τὴν ἐν τῷ παρόντι συνουσίαν, ἀλλ' οὕτω πίνοντας πρὸς ἡδονήν. Ἐπειδὴ τοίνυν, φάναι τὸν Ἐρυξίμαχον, τοῦτο μὲν δέδοκται, πίνειν ὅσον ἂν ἕκαστος βούληται, ἐπάναγκες δὲ μηδὲν εἶναι, τὸ μετὰ τοῦτο εἰσηγοῦμαι τὴν μὲν ἄρτι εἰσελθοῦσαν αὐλητρίδα χαίρειν ἔαν, αὐλοῦσαν ἑαυτῇ ἢ ἂν βούληται ταῖς γυναιξὶ ταῖς ἔνδον, ἡμᾶς δὲ διὰ λόγων ἀλλήλοις συνεῖναι τὸ τήμερον· καὶ δι' οἶων λόγων, εἰ βούλεσθε, ἐθέλω ὑμῖν εἰσηγήσασθαι.

Στη συνέχεια, εἶπε ὅτι παίρνοντας το λόγο ο Φαῖδρος ο Μυρρινούσιος ανέφερε ἐπὶ λέξει: «Βέβαια, ἐγὼ τουλάχιστον, εἶμαι συνηθισμένος νὰ σε υπακούω, κυρίως ὅταν αναφέρεσαι σε κάποια ζητήματα που ἀπτονται τῆς ἰατρικῆς. Τώρα ὁμως, καλὸ θὰ ἔταν καὶ οἱ υπόλοιποι νὰ αποφασίσουν.»

Ἀφοῦ τα ἀκούσαν αὐτά, συμφώνησαν ὅλοι νὰ γίνῃ ἡ παρούσα συγκέντρωση με πνεῦμα νηφάλιο, καὶ νὰ πίνουν τόσο, ἴσα ἴσα γιὰ τὴν ευθυμία καὶ τὸ κέφι.

«Ἀφοῦ λοιπόν,» εἶπε ὁ Ἐρυξίμαχος, «ἔχει αποφασιστεῖ αὐτό, νὰ πίνει δηλαδὴ ὁ καθένας ὅσο θέλει καὶ τίποτα νὰ μὴν εἶναι ἀναγκαστικό, στὴ συνέχεια προτείνω τὴν αὐλητρίδα που πρὶν ἀπὸ λίγο μπήκε νὰ τὴν ἀφήσουμε νὰ φύγει καὶ νὰ παίξει τὸν αὐλὸ μόνῃ τῆς, ὅπου θέλει μέσα με τὶς ἄλλες γυναῖκες, καὶ, ὅσο γιὰ μας, νὰ χρωματίσουμε τὴ συγκέντρωση μας με μικρὲς μεταξύ μας διαλέξεις. Καὶ ποιο θὰ εἶναι τὸ περιεχόμενό τους, ἀν βέβαια θέλετε, εἶμαι ἑτοίμος νὰ σας κατατοπίσω.»